

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Κυριακή ΙΖ' ΛΟΥΚΑ—(Α' και Β' εύρεσις τιμίας κάρας του Προδρόμου)

24 Φεβρουαρίου 2019

Απόστολος – ΠΡΟΣ Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Δ' 6-15

Αδελφοί, ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκοτῶν φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἡ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν, ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Αἰεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν. Ἔχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσῃ διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Απόστολος – Μετάφραση, ΠΡΟΣ Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Δ' 6-15

Αδελφοί, ὁ Θεὸς που εἶπε μέσα ἀπὸ το σκοτάδι νὰ λάμψει φως, αὐτὸς ἔλαμψε μέσα στις καρδιές μας καὶ μας φώτισε νὰ γνωρίσουμε τὴ δόξα του στο πρόσωπο του Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ εμεῖς που ἔχουμε αὐτὸν τὸ θησαυρὸ εἴμαστε σαν τὰ πήλινα δοχεῖα· ἐτσι γίνεται φανερό πως ἡ υπερβολικὴ ἀξία του θησαυροῦ αὐτοῦ προέρχεται ἀπὸ τὸ Θεό κι ὄχι ἀπὸ μας. Ἀν καὶ μας πιέζουν ἀπὸ παντοῦ, δε μας καταβάλλουν. Βρισκόμαστε σε ἀδιέξοδο, ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζομαστε. Μας καταδιώκουν, ὁ Θεὸς ὅμως δε μας εγκαταλείπει. Μας ρίχνουν κάτω, μα δε χάνουμε τὸν ἀγῶνα. Συνεχῶς υποφέρουμε σωματικὰ μετέχοντας ἐτσι στο θάνατο του Κυρίου Ἰησοῦ, γιὰ νὰ φανερωθῇ στο πρόσωπό μας ἡ ζωὴ του ἀναστημένου Ἰησοῦ. Δηλαδή εἴμαστε ζωντανοί, ἀλλὰ ἐκθέτουμε συνεχῶς τὸν εαυτό μας στο θάνατο γιὰ χάρι του Ἰησοῦ, ὥστε νὰ φανερωθῇ στο θνητὸ μας σῶμα ἡ ζωὴ του Ἰησοῦ. Ἐτσι, ἐμᾶς μας ἀπειλεῖ συνεχῶς ὁ θάνατος, ἐνῶ εσεῖς κερδίζετε τὴ ζωὴ. Ἔχουμε, λοιπόν, τὴν ἴδια ἐμπιστοσύνη στο Θεό, που ἀναφέρει ἡ Γραφή: Ἐμπιστεύτηκα τὸν εαυτό μου στο Θεό, γι' αὐτὸ καὶ μίλησα. Κι εμεῖς ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στο Θεό, γι' αὐτὸ καὶ κηρύττουμε. Ξέρουμε ὅτι ὁ Θεός, που ἀνέστησε τὸν Κύριο Ἰησοῦ, θα ἀναστήσει καὶ ἐμᾶς διὰ του Ἰησοῦ καὶ θα μας παρουσιάσει μπροστὰ του μαζί σας. Ὅλα, λοιπόν, γίνονται γιὰ σας. Ἐτσι, ὅσο πιο πολλοὶ δεχτοῦν τὴ χάρι, τόσο πιο μεγάλη θα εἶναι ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ δοξολογία πρὸς τὸ Θεό.

Ευαγγέλιο - ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΙΕ' 11-32

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρὶ· πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως. Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρὸς μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι! Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου. Οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατήρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου. Εἶπε δὲ ὁ πατήρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτόν ἀπέλαβεν. Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατήρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρὶ· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρῆλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ· ὅτε δὲ ὁ υἱός σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη.

Ευαγγέλιο – Μετάφραση, ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΙΕ' 11-32

Εἶπε ὁ Κύριος αὐτὴν τὴν παραβολήν: «Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο γιους. Ὁ μικρότερος ἀπ' αὐτοὺς εἶπε στον πατέρα του: «πατέρα, δώσε μου τὸ μερίδιό της περιουσίας που μου ἀναλογεῖ» κι ἐκεῖνος τοὺς μοίρασε τὴν περιουσία. Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ μικρότερος γιὸς τα μάζεψε ὅλα καὶ ἐφυγε σε χώρα μακρινή. Ἐκεῖ σκόρπισε τὴν περιουσία του κάνοντας ἀσώτη ζωή. Ὅταν τα ξόδεψε ὅλα, ἔτυχε νὰ πέσει μεγάλη πείνα στὴ χώρα ἐκείνη, καὶ ἀρχισε κι αὐτὸς νὰ στερεῖται. Πῆγε λοιπὸν κι ἐγίνε ἐργάτης σε ἓναν ἀπὸ τοὺς πολίτες ἐκείνης τῆς χώρας, ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλε στα χωράφια του νὰ βόσκει χοίρους. Ἐφτάσε στο σημεῖο νὰ θέλει νὰ χορτάσει με τα ξυλοκέρατα που ἔτρωγαν οἱ χοῖροι, ἀλλὰ κανένας δὲν του ἔδινε. Τελικὰ συνήλθε καὶ εἶπε: «πόσοι ἐργάτες τοῦ πατέρα μου ἔχουν περισσὸ ψωμί, κι ἐγὼ ἐδῶ πεθαίνω τῆς πείνας! Θα σηκωθῶ καὶ θα πάω στον πατέρα μου καὶ θα του πῶ: πατέρα, ἀμάρτησα στο Θεό καὶ σ' ἐσένα· δὲν εἶμαι ἄξιος πια νὰ λέγομαι γιὸς σου· κάνε με ἓναν ἀπὸ τοὺς ἐργάτες σου». Σηκώθηκε, λοιπὸν, καὶ ξεκίνησε νὰ πάει στον πατέρα του. Ἐνῶ ἦταν ἀκόμη μακριά, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του, τὸν σπλαχνίστηκε, ἔτρεξε, τὸν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ τὸν καταφιλοῦσε. Τότε ὁ γιὸς του, του εἶπε: «πατέρα, ἀμάρτησα στο Θεό καὶ σ' ἐσένα καὶ δὲν ἀξιζῶ νὰ λέγομαι παιδί σου». Ὁ πατέρας ὅμως γύρισε στους δούλους του καὶ τοὺς διέταξε: «βγάλτε γρήγορα τὴν καλύτερη στολή καὶ ντύστε τὸν· φορέστε του δαχτυλίδι στο χέρι καὶ δώστε του υποδήματα. Φέρτε τὸ σιτευτὸ μοσχάρι καὶ σφάξτε το νὰ φάμε καὶ νὰ εὐφρανθούμε, γιατί αὐτὸς ὁ γιὸς μου ἦταν νεκρὸς καὶ ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε». Ἔτσι ἀρχισαν νὰ εὐφραίνονται. Ὁ μεγαλύτερος γιὸς τοῦ βρισκόταν στο χωράφι· καὶ καθὼς ἐρχόταν καὶ πλησίαζε στο σπίτι, ἀκουσε μουσικὲς καὶ χοροὺς. Φώναξε, λοιπὸν, ἓναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες καὶ ρώτησε νὰ μάθει τι συμβαίνει. Ἐκεῖνος του εἶπε: «γύρισε ὁ ἀδελφός σου, κι ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ σιτευτὸ μοσχάρι, γιατί του ἦρθε πίσω γερός». Αὐτὸς τότε θύμωσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπει μέσα. Ὁ πατέρας του βγήκε καὶ τὸν παρακαλοῦσε, ἐκεῖνος ὅμως του ἀποκρίθηκε: «ἐγὼ τόσα χρόνια σοῦ δουλεύω, καὶ ποτέ δὲν παράκουσα καμιὰ ἐντολή σου· κι ὅμως σ' ἐμένα δὲν ἔδωσες ποτέ ἓνα κατσίκι γιὰ νὰ εὐφρανθῶ με τοὺς φίλους μου. Ὅταν ὅμως ἦρθε αὐτὸς ὁ γιὸς σου, που κατασπατάλησε τὴν περιουσία σου με πόρνες, ἔσφαξες γιὰ χάρη του τὸ σιτευτὸ μοσχάρι». Κι ὁ πατέρας του, του ἀπάντησε: «παιδί μου, ἐσύ εἶσαι πάντοτε μαζί μου κι ὅ,τι εἶναι δικό μου εἶναι καὶ δικό σου. Ἐπρεπε ὅμως νὰ εὐφρανθούμε καὶ νὰ χαρούμε, γιατί ὁ ἀδελφός σου αὐτὸς ἦταν νεκρὸς καὶ ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε».

24 Φεβρουαρίου 2019, Ἐκδοση Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας Παλουριώτισσας

Διεύθυνση: Τ.Θ. 29115, 1621 Λευκωσία

Πηγή : Ἡ Καινὴ Διαθήκη, Ἐκδοση Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου

Υπεύθυνος: Πρωτοπρεσβύτερος Μιχαὴλ Μαλιάπης